

Kvistingen — Trondheim Bymark.

Arne Falkanger.

MINNEORD

Per Vinje, vår venn — alles gode venn — er borte. Vi som var sammen med ham, merket det siste året at kreftene minket, og han var selv oppmerksom på det, men han snakket aldri om det og ville ikke at andre skulle forstå det.

Når jeg tenker på alle de år vi var sammen — sommer som vinter — så er det én ting som jeg alltid vil huske, det er den positive innstilling han hadde til livet, den slo aldri feil. Per hadde mange vanskeligheter å kjempe med gjennom årene, stor familie å underholde, og han fikk mange hårde nøtter å knekke i sitt arbeid som i sin hobbyvirksomhet, i styre og stell i turistforeningen og utallige andre foreninger som trasserte på hans godvilje og arbeidslyst.

Som turkamerat var han sjelden, ruter og mål ble vi alltid enige om, og han improviserte måltider som overrasket og gledet, at bålet av og til tok fra oss resultatet — enten det var kaffekjelen som veltet eller bacon som tok fyr — det tok han med godt humør.

Århanespill, rådyr på flukt, elg med kalver som badet i Svarttjønna, et svarttrast-rede med egg som vi oppdaget, var store ting å oppleve sammen med Per, men aller mest var det våre venner lavskrikene på Harramyra som han oftes mintes når vi en kveldstund hjemme pratet om «marka». Det hadde seg sånn at vi alltid hadde litt mer mat med enn vi trengte, og på vår faste bål plass møtte en vinter hver søndag opp 3 lavskriker, som var umettelige, vi forsto senere at mesteparten av maten ble puttet bort i hamstringsøyemed.

Den ene av fuglene, som var særlig fremmelig, ble til slutt så husvarm at den spiste av Pers store og rommelige hånd, men ikke nok med det, da det ikke var mer mat å få, hoppet den opp i ryggsekken til Per og nappet en smørklump innpakket i papir og fløy avgårde med den. Da humret Per vel og lenge og sa: «Du Tjyv-Kari, du finn da på det, du.» Og det navnet brukte vi senere på denne gjesten på rasteplassen.

Det har vært sagt om Per at han hadde flere venner i Sverige enn her hjemme, det er en overdrivelse, riktigere er det å si at han fikk venner over alt hvor han virket.

Det var reisetrafikkmann Per var i all sin gjerning, arbeid og hobby var ett og det samme, hvor som helst og når som helst var han åpen for å yte service og hjelpsomhet.

Per fikk i årenes løp anledning til å reise meget, men det var ett sted han særlig var innstilt på å oppleve, det var Roma. Det ble også hans siste opplevelse, tross sviktende krefter gjennomførte han turen sammen med sin kjære Ingeborg. Besøket i Roma var vellykket, men hjemreisen gjennom et flomherjet strøk i Nord-Italia ble for meget for ham, det var innledningen til den siste reis. Per døde fredelig, han var takknemlig for det livet hadde gitt ham.

Vi som kjente Per, kan bare takke for det vennskap han ga oss. I det savn vi føler når han er borte, lyser minnet om alle de gode stunder vi hadde sammen.

Chr. Greiff.

